

[Margrete Auken]

Ministeren nævner Pariskonventionen som en af de allervigtigste konventioner, men det er minsandten også en af de allersvageste, hvor der jo nærmest ingenting sker.

Jeg havde også troet, at ministeren ville have sagt, hvor dejligt det er, at der er nogen, der kommer her med et forslag til de nye modeller, og at vi kan sætte noget i gang på grundlag af det her, og at vi ikke skal rende rundt og lurepasse med hinanden, som vi skal i øjeblikket i klubstrategien inden for konventionerne, men åbent kan sige: her laver vi bilaterale aftaler, her gør vi sådan, her gør vi sådan, men med nogle modeller, der er bedre formaliseret, end de er i øjeblikket.

Jeg har ikke hørt ét eneste konkret argument for, hvorfor det skulle bremse arbejdet i konventionerne. Dette her fremmer arbejdet i konventionerne. Der er ikke ét eneste argument for andet, og jeg har da også af samme grund fået meget positive reaktioner på min fremlæggelse af vores forslag på Nordisk Råds session, hvor mange fra de nordiske lande sagde, der virkelig er ting i det, hvor vi kan gå nye veje.

Vi har også tænkt os at følge det op, og jeg vil bede ministeren lige gå hjem og læse sin sure tale igennem én gang til og spørge, om det nu egentlig helt var meningen, for forslaget ligger tæt op ad det samarbejde, vi plejer at lave, og det vil kunne gå meget fint sammen. Jeg synes, ministeren skulle glæde sig over, at vi nu prøver at få skaffet bl.a. nogle af de fælles sekretariatsmodeller, som vi mangler. Ministeren vil da medgive, at vi har et for svagt sekretariat i øjeblikket til dette arbejde. Vi skal passe på, at vi ikke drukner i selvros, for det, der konkret kommer ud af det, er mange gange nul og nix, og det ved ministeren godt og begræder sammen med os andre ved andre lejligheder.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Man skal høre godt efter i denne her debat, navnlig hvis man vil have sammenhæng imellem det, ministeren siger, og det, hr. Ahlmann-Ohlsen og hr. Sønderby siger. Ministeren skynder sig nemlig at fremhæve en hel masse sammenhænge, hvori de østeuropæiske lande indgår i forureningsbekæmpelsesproblestillingen. Samtidig fremhæver det konservative folkepartis ordfører og venstres

ordfører, at det er vældig besværligt at få disse lande med i samarbejdet. Jeg forstår ikke helt sammenhængen.

Så vil jeg godt tilslutte mig fru Margrete Aukens spørgsmål og bede ministeren om at konkretisere: hvad er det, der bliver forsinket? Hvad er det, der ikke nyder fremme, hvis dette forslag vedtages? Kan vi ikke bare få ét eneste eksempel på, at et projekt bliver forsinket, fordi dette forslag bliver gennemført? Ministeren synes jo, det bliver så besværligt at overskue alt dette, fordi der er så mange initiativer i gang. Det er jo ikke nok til at afvise det, at man kan have en formodning om, at overskueligheden går tabt. Man kunne jo netop argumentere stik modsat og sige: i kraft af dette forslag får man etableret en anden og måske bedre overskuelighed.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg har svært ved at forstå, hvorfor ministeren godt kan lide klubstrategi og godt kan lide sneboldseffekt, men ikke dette forslag, for så vidt jeg har forstået, hænger sneboldseffekt, klubstrategi og forslaget meget nøje sammen, nemlig på den måde, at først prøver man at få dette igennem, og så prøver man at få det til at være et nordisk program. Altså: her går en lille klub af lande sammen om at påvirke de andre, og så håber man, det breder sig, så det bliver større, så det bliver et reelt europæisk program, man har.

Den anden årsag er – det troede jeg egentlig vi alle sammen havde erfaring for – at det er fantastisk værdifuldt, at man har nogle faste fora, hvor alle mødes med jævne mellemrum, hvor der ikke behøver at ske en eller anden ydre eksplosion eller være en eller anden form for speciel begivenhed, for at man skal snakke sammen, at man overhovedet har et forum, hvor østeuropæere møder vesteuropæere og omvendt, og hvor miljøorganisationerne møder ministrene og landenes repræsentanter, fordi det er en af de måder, vi bløder op på, det er en af de måder, hvorpå vi nedbryder de falske forestillinger om hinanden, og hvor man langsomt, men temmelig sikkert får en langsigtet gevinst ud af det i form af større åbenhed over for et samarbejde og også større vilje til reel handling med hensyn til at begrænse den grænseoverskridende forurening.